

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΡΗΓΗΣΑΝ ΠΟΥΛΥ

Δ'.
ΕΓΙΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο ότι η Μαρία Δουλιόβνα βαρεθρως την παραμονή της στη Μόσχα και έπαισε τον ευγενή φίλο της, τον πρίγκιπα Ίβαν Φεντέροβιτς, να μεταβούν στα περσιχωρα του Νιζνί Νοβγοροντ, όπου ο τελευταίος είχε μια ιδιόκτητη έφημηκή Εταιρία. Η Μαρία άποζητούσε την έφημιά γιατι βοσκώταν σ' ενδιαφέρουσα καττάσταση.

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΜΑΡΙΑ ΔΟΥΛΙΟΒΝΑ, ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ

Η έξοχική κατοικία του πρίγκιπτος ήταν καμωμένη από μάμορο και, έν συγχροσει με την εποχή, πολυτελώς έπιπλασμένη. Η Δουλιόβνα περιφερόταν όλη μέρα στις άπειρατες αίθουσές της, τις ήγεμονικά στολισμένες, έθαιμαζε τους παληούς καλλιτεχνικούς πίνακες, τ' άρχαία βάζα και τις πορσελιάνες...

Η Εταιρία περιβαλλόταν γύρω από ένα έπιτεταμένο πάγκο και άπέναντί της είχε μια όμορφη λίμνη, που την έσκίαζαν φίλδρες.

Η Μαρία Δουλιόβνα άγαπούσε πολύ να μπεινή σε μια βάρκα και να διασχίση τ' άπαλά νερά της λίμνης αυτής. Κατά τό βράδυ πάλε, καθόταν στο παράθυρο του δωματίου της και περνούσε ώρες δώδοληρες, θαυμάζοντας τη λαμπρή έπιφάνειά της, που την άσπιμοναν ή άχτιδες της σελήνης.

Μολοπατρία ή ζωή της εκεί ήταν άρεκέτα μόνότονη, γιατί ο Ίβαν δέν είχε έπισκεφτεί κανέναν άπ' τους παληούς του γεγιόνους, ούτε είχε δεχτεί την έπίσκεψη κανενός. Μήπως όμως ή ίδια ή Μαρία δέν του είχε πεί ότι έννοουσε να ζήση, άπομονομένη άπ' τον κόσμο στην Εταιρία αυτή;

Έπ' τέλος μια μέρα, ο Ίβαν παρατήρησε κι' ο ίδιος τά πρώτα σημετάκια του έπιπευμένου τοκετού και ο γιαιτός που συμβουλεύτηκε σχετικά, του έξήγησε ότι ο διάδογός του θά οχτώταν στον κόσμο μετά μια βδομάδα.

Ο πρίγκιπ άναήτησε τότε τροφά και βρήκε μια ρομαλιέα και ζσηή χωριτίσσα, την όποια έγκατέστησε στον πύργο του γά νάνα έτοιμη να... άναλάβη τά καθήκοντά της.

Η Μαρία Δουλιόβνα δέχτηκε με καλοσύνη την παραπάνω και την έφορτήσε κατ' της μ' ευχαρίστηρα Κι' ο Ίβαν δέν μπορούσε έξ άλλου να κρημη τη χαρά του για την άλλαγή του χαρακτήρος της φίλης του.

Μία μέρα, ένθ ή Μαρία έτοιμαζόταν να κατεβή μαζί με τον πρίγκιπα για τό συνηθισμένο τους περίπατο στη λίμνη, παρουούιστηκε μπροστά τους στο διάδρομο ο ύμφορής.

— Τι τρέχει; Τι θέλεις; τον ρώτησε ο Ίβαν.

Ο ύμφορής έδωσε στον κύριο του ένα χαρά κι' ο πρίγκιπ, μόλις έφοξε ένάντιο του μιά γοήγορη μπαρά, άναφορήσε :

— Ο Πολούτσκιν, ο ξάδερφός μου, περνάει από δω και ζήταει να με δη. Θέλει, Μαρία, να τον δεχτούμε ;

— Νά τον δεχτής, τ' άποκαρίσσε ά-διόφορα έκείνη.

— Κι' άν τον κρατήσω μιά—δύο μέρες μαζί μας, δέν θά δυσκορεσθής; Είπε, ξέφρες, ένας νέος λαμπρός, εύθιμος, αξιαγάπητος. Έχει βαθύ ταγματάροχο των οούφορον και ο Τούφορ τον έκαμά πάρα πολύ.

— Καλά. Άς μείνει, πρόσθεσε ή Μαρία.

Κατά βάθος στενοχωριόταν κι' αυτή άπ' την άπόλυτη μοναξιά και ζήτουσε κάποια συντροφιά, κάποια γνωριμία, κάποια διασκέδαση.

Άλλά ο ταγματάροχος δέν ήταν μόνος του. Τον συνοδευσε κι' ένας άλλος αξιωματικός, επίσης οούφορος λοχαγός. Όταν ο Πολούτσκιν τον παρουούισαε στον ξάδερφό του, τον ούστησε ως τον καλύτερο φίλο του.

Όταν όμως θέλησε να τον συστήση και στη Μαρία Δουλιόβνα, έκείνη έφορτίσσε. Ο λοχαγός αυτός ήταν ο Λουδοβίκος Έκχοφ, ο πρώτος φίλος της και διαφορής της.

Πώς ο Λουδοβίκος από Σουηδός, έγινε Ρώσος; αξιωματικός και προσωπικήφορής στη φοροαία του Τούφορ, αυτό έγινε ένα ζήτημα που

δέν μās ενδιαφέρει. Έκε έν ο που μπορούμε να βεβαιώσουμε, είναι ότι δέν έδειξε ούτε την ελαχίστη έπιληξία άμα βροθή σε μπροστά στη η παληά του φιλενάδα. Κι' αυτό ήταν άπόδειξη πως είχε προβλέψει από πριν τη συνάντησή τους.

Οι δύο αξιωματικοί, καθώς έξήγησαν, πήγαιναν στο Λουκαγαγιανόφ, όπου είχαν προσληφτεί σε μια κινητητική έκδρομή. Ο πρίγκιπ τους έπρότεινε να μείνουν στον πύργο του δυό μέρες κι' οι δύο σύντροφοι δέχτηκαν χωρίς δυσκολία.

Η πρώτη ήμέρα πέρασε χωρίς να σημετή τίποτε τό έξαιρετικό. Περιπάτησαν μαζί, γειμάτισαν, ζουδέντησαν, άστειούτησαν, γέλασαν και στο τέλος έπαξαν χαράκι. Ο Λουδοβίκος έπαψε τόσο καλά τον όλο του ζένου, ώστε και ή ίδια ή Μαρία κόντησε να πιστέψη πως δέν την είχε γνωρίσει ποτέ.

Άλλά ή άπάτη της αυτή δέν έπρόκειτο να βαστάξη πολύ. Την άλλη μέρα, κατά τό πρόγευμα, ο Ίβαν Φεντέροβιτς πρότεινε στους ζένους του να κάμουν μια έφορτη έκδρομή ως τό Νιζνί Νοβγοροντ.

Η πρότασί του έγινε με προθυμία δεκτή άπ' τον ταγματάροχο. Ο λοχαγός όμως προσφούισσε πως θά πήγαινε σε κάποια έκδρομή και τους έδήλωσε ότι δέν θά μπορούσε να τους άκολούθηρη.

— Δέν περάζει, μείνετε οεις, του είπε ο πρίγκιπ. Ένα θάχη συντροφιά κι' ή κυρία. Νομίζω πως είστε σημετατριώτες. Δέν είν' έτσι ;

— Τι, ή κυρία είνε Σουηδή; ρώτησε με φουκακότητα ο πονηρός Λουδοβίκος Έκχοφ.

— Μάλιστα, άπάντησε ο Ίβαν. Κατάγεται άπ' τό Γκέλλερ της Δαλεκαρλιός. Μείνετε λοιπόν έδώ και μιλήστε για την πατριδά σας. Έμεις δέν θά λείνουμε πολύ. Η ώρα τώρα είνε έντεκα. Στις τέσσορες θάμιαστε έδώ....

Άλλά για τη συνομιλία του Λουδοβίκου και της Μαρίας δέν χρειαζόντουσαν πέντε όρες, άρνούσαν πέντε λεπτά.

Ο Ίβαν κι' ο ταγματάροχος καθολίκεψαν π' άλογά τους κι' οι δυό παληοί φίλοι τους είδαν ν' άπομακρύνονται καλλάβοντας από ένα παράθυρο του σαλονιού, όπου στεκόνοψαν, ο ένας πλάι στον άλλο.

Τότε ο Λουδοβίκος Έκχοφ, χωρίς προλόγους και χωρίς περιστροφές, έδειξε στη Δουλιόβνα με τό χέρι του την κοιλιά της και της είπε :

— Πές μου, Μαρία. Θά τό σκοτίσης κι' αυτό, όπως τό άλλο ;

Η Δουλιόβνα δέν του άπάντησε τίποτε, αλλά ή χλωμάδα που άπλώθηκε στο πρόσωπό της, φάνερονε ότι είχε καταλάβει τι έννοουσε ο παληός φίλος της.

— Άκουσε, έξακολούθησε με σοβαρότητα ο λοχαγός. Δώσε προσοχή στα λόγια μου και ζήτισέ τα καλά. Σ' άγαπούσε πολύ άλλοτε, τώρα όμως δέν σ' αγαπά πια. Είπε δώδεκα χρόνια από τότε που έπαγα να σ' αγαπά κι' ο έρωτός μου έχει μεταβληθεί τώρα σ' άποστροφή. Έν τούτος, φρόντισε να ρθώ έδώ, όπου ήξερα πως κατοικεί, γά

έναν ώριμομένο σκοπό. Σέ ξαναβούρω και τώρα όπως ήσουν προ δύο δεκα χρόνια, όταν έτοιμαζόσουν να φέρης στον κόσμο ένα παιδί. Ομοζομια λοιπόν στους άγιους και στην Παναγία, δη δν μάθω ποτέ—και μην άμυβώλλεις δη θά τό μάθω άμέσως— δη ξεδούλωσε τά άγρια έννοιατά κι' και κατά του ζην σου παιδιού, τού τέκνου του Φεντέροβιτς, θά πληρώσης με τη ζωή σου τό νέο αυτό έγκλημα σου. Ο έρωτός σου τότε σε λυπήθηκε, ο άνδρας όμως που σε ξαναβούρω σημερα, δέν θά σε λυπήθ. Αυτά εχρα να σου π. Βάλτα καλά στο μυαλό σου και πιάξε όπως σε συμφέρει. Καλή άνταμοσι....

Κι' ο Λουδοβίκος Έκχοφ, άφου είπε τά λόγια αυτά, βγήκε άπ' τό σαλόνι.

Τό ίδιο βράδυ άναχώρησε μαζί με τό φίλο του Πολούτσκιν άπ' τον πύργο και την έτοιμη δούμάδα ή Μαρία γέννησε ένα άγόρο, τό οποίο άνόμισαν Μιχάηλ.

Ήταν λοιπόν άλήθεια, ότι ή γυναίκα αυτή είχε διαπράξει τό φο-

Έθαιμαζε τους παλαιούς καλλιτεχνικούς πίνακες, τ' άρχαία βάζα και τις πορσελιάνες...

Β'

Η Σοφία Άρνου
προς τὸν Μπελαν-
ζέ.

"Ω! Έχω πολλὰ παράτονα μαζὺ σου, γλυκέ μου ἄγγελε!...
Ναί, φίλε μου, καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς παραμονῆς σου σ' τὸ Παρίσι μού φέρθηκες μὲ μεγάλη ἀδιαφορία. Δὲν ἤφες νὰ μὲ δῆς παρὰ μὰ φορὰ μόνον, τὴ στιγμή πού ἐγὼ κάθε μέρα ἐρχόμουν ἀναζητῶντας σε... Μοιάζω φαίνεται, μὲ τ' ἀφοσιωμένα σκυλιὰ τὰ ὅποια γλείφουν τὸ χερί τοῦ ἀφέντη τους, ὅταν αὐτὸς τὰ χτυπάει μ' ἔπεινο... "Α! πολλές φορές σκέφτηκα ν' ἀφήσω τὸν πόνο μου νὰ ξεσπάσει καὶ ν' ἀρχίσω νὰ κλάω μὲ λυγμούς... Μὰ εἶπα μέσα μου: «Τί θὰ σ' ὠφελήσουν τὰ δάκρυα, Σοφία;...» Μὰ εἶχα δική μου τὴ, ἄλλομονο! πολλές φορές ὡς τώρα ἔχω κλάψει καὶ μεροστὰ σου μάλιστα, χωρὶς μ' αὐτὸ νὰ σὲ κάνω νὰ μ' ἀγαπήσης...

Προτίμησα λοιπὸν νὰ φύγω καὶ πάλι ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ νάρθω καὶ πάλι σ' αὐτὴ τὴν ἐρημνὴ γωνιά τῆς γῆς, ὅπου ἔχω στήθεα τὸ βοῦθὸ τῆς λατρείας σου...

Χαίρε, ἀνίκα καὶ παλιέ μου φίλε... Μὴν ξεχνᾶς ποτὲ πὼς ὑπάρχει σὲ μὰ γωνιά αὐτῆς τῆς γῆς ἓνα πλάσμα πού σ' ἀγατᾶει τρελλὰ καὶ τρυφερὰ καὶ πού θὰ σ' ἀγατᾶει ὡς τὸν τελευταῖο του στεναγμό, ὡς τὴν τελευταῖα του στιγμή. Καὶ τὸ πλάσμα αὐτὸ εἶνε
Η ΣΟΦΙΑ ΣΟΥ.

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

σφάρα, τί μεγάλο καὶ ὅχιες κάνει στὴν καρδιά μου; Μόλις θυμώσεις, μόλις σὲ βλέπω θλαμμένη ἢ ἀπλῶς ἀνησυχῆ ἢ ψυχρὰ μου συντροφιέται ἀπὸ τὴν δόνησιν της καὶ δὲν βρίσκω πειὰ οὔτε στιγμή ἀναπαύσεως... "Ὅταν πάλι σὲ φίλω καὶ θέλω νὰ ρουφήξω ἀπ' τὴ χειλὴ σου, ὅλη τὴν εὐτυχία τῆς ζωῆς, νοιάθω μὰ φλόγα νὰ μὲ περνᾶν ὀλόκληρο καὶ νὰ μὲ λυ-

ώνη...

Φεύγω σήμερον τὸ ἀπόγευμα, πηγαίνοντας νὰ συναντήσω τὰ στρατεϊατὰ μου στὸ Ρίνο. "Ὅπως μού ὑποσχέθηκες, σὲ περμένο πρὸς φύγεις γιὰ νὰ σ' ἀποχαιρετήσω... "Ἐντομεταξὺ, μὲ ἰ ο ν τ ὀ λ τ σ ε ἄ μ ὀ ρ (γλυκεῖά μου ἀγάπη), δῆσον ἓνα ἑκατομῦριο ριλιμάτια, μὰ μὴ μού δίνεις κανένα δικό σου, γιατί μού καίνε τὸ αἷμα...

Ἡ κ. Ντ' Ἐβινὰ πρὸς τὸ σύζυγό της.

Πῶς! φίλε μου! ἄγγελέ μου! ἔργους; Πῶς μπορεσεὶς νὰ μ' ἀφήσης γιὰ ἔξη μῆνες; Ἐγὼ δὲν θὰ μπόρῶ ποτὲ ν' ἀνθέξω σὲ μὰ τόσο μεγάλη ἀπουσία... Ἐργους μόλις πρὸ τεσσάρων ὡρῶν κ' ὁ χωρισμός σου μου εἶνε κίλλας ἀνυπόφορος... Πλήττω θανάτῳα χωρὶς ἔσθνα... Παρακάλεσα τὴν κ. ντὸ Μωπελὺ ν' ἔρχεται νὰ μού κρατᾶει συντροφιά, μὰ εἶνε ζήτημα κατὰ πόσον θὰ μπόρῶσι κ' αὐτὴ νὰ μὲ διασκεδάσῃ, ἔστω κ' ἐλάχιστα... "Ὁ! τρυφερὸ μου φίλε!... Θὰ μὲ συγχωρήσης ἀν καταροτὴ τὴν ἀφορμὴ πού μ' ἐμπόδιε νὰ σ' ἀκολουθήσω στὸ ταξίδι σου; Ναι, καταρῆμαι τὸ παιδί πού ἔχω μέσ' στὰ σπλάχνα μου γιατί μὲ κρατᾶει ἔδω μακριὰ σου... Τὶ τρομερὴ λέξις γιὰ μὰ μητέρα...

Τώρα θὰ περνᾶν τὶς ἡμέρες μου μὲ τὸ νὰ σοῦ γράφω καὶ τὶς νύχτες μου μὲ τὸ νὰ σὲ συλλογίζομαι... Μὰ θέλω νὰ μού γράψης καὶ σὺ κάθε μέρα... Προσάκτων φροντίες ἐξαιρετικὰ γιὰ τὴν ὕγεια σου... Μὴν ξεχνᾶς ἄλλωστε δι' ἡ ζωὴ μου εἶνε συνδεδεμένη μὲ τὴ δική σου... Θὰ πέθαινα ἀμέσως, ἂν πάθαινες ἔστω καὶ τὸ παραμικρὸ κακὸ... Χαίρε, φίλε μου... "Ὁ! ἂν ὑποφέρεις ὅσο κ' ἐγὼ γιὰ τὸ χωρισμό μας, σὲ λυπᾶμαι μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά...

Ἡ κόμης τοῦ "Ἐσσαέ πρὸς τὴ βασιλισσα Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας.

"Ὁ πολυπαιτημένη μου καὶ μεγάλη μου ἀνασσα, μὴ μὲ ἀποκαρῆνετε πειὰ ἀπὸ κοντὰ σας, ἔστω κ' ἂν πρόκειται νὰ κάνω μὰ μεγάλη πρόξεια πού θὰ μ' ἀναδείξῃ ἥρωα. Τὰ δυὸ παράθυρα τοῦ δωματίου σας, εἶνε οἱ δυὸ πόλοι τῆς ἰσπαρξείας μου. "Ὅσο διάστημα κ' ἂν εἰσαρῆσθητὴ ἡ Μεγαλειότης σας νὰ μὲ κρατῆει κοντὰ της, ἔς μὴν φοβηθῆτε δι' ἡ ἀλλὰς στὸ παραμικρὸ. Θὰ μείνω ἐντέλως ἀμετάβλητος. Δὲν θέλω νὰ χαθῶ σὰν τὸ ἄστρο πού σβίβει, ἀλλὰ σὰν τὸ κερὶ πού λιώνει κίτρω ἀπ' τὶς ἀχτίδες τοῦ ἥλιου. Κι ὁ ἥλιος ὁ δικός μου εἶστε σεις, Μεγαλειότηρ... Ὁμ εἶμαι ὁ εὐτυχιστερός τῶν θνητῶν ἢ ἡ Μεγαλειότης σας ἐξἑκολούθησι καὶ μού ἐπιτρέπει νὰ τὴν ἀγαπῶ... Μπορετεὶς δέβαια σὲ κάθε στιγμή νὰ διατάξετε τὸ θάνατό μου, μὰ ὅσο μεγάλη κ' ἂν εἶστε, δὲν ἔχετε τὴ δύναμι νὰ μ' ἐμποδίσετε νὰ σὰς ἀγαπῶ...

Ἡ Ἐρρίκος ὁ IV πρὸς τὴν μαρκησία ντὲ Βερνέγι.

Αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ πού θὰ εἶνε πὸ ἐντυχιωμένη ἀπὸ μένα, γιατί θὰ κομηθῆ μαζὺ σας. Φαντασθῆτε πόσο τὴν ἐρηκῶ. Κομῆσιον δταν ἔξαινα ἔξιντῃνα πλημμυρισμένους ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν σας κ' ἀμέσως σηκώθηκα γιὰ νὰ σὰς γράψω... Βλέπετε λοιπὸν πόσο σὰς ἀγαπῶ... Καὶ στὸν ἴπνο μου ἀκόμα σὰς συλλογίζομαι... "Ὅτι κάνω, ἄμα δὲν ἔχει σχέση μὲ σὰς, τὸ κάνω μὲ φρεϊκα καὶ μ' ἀποστροφῆ... Θὰ ντυθῶ ἀμέσως καὶ θάρθω νὰ περμένο κοντὰ ἀπ' τὸ διαμέρισμά σας, γιὰ νὰ σὰς δῶ μόλις θ' ἀνοίξετε τὰ παράθυρά σας τὴν ἀγῆ.

Καλημέρα, ἀγάτη μου... Φιλῶ τὰ μικρὰ κοικλίτικα ποδαράκια σας.

ΓΝΩΜΙΚΑ

- Κάλιο νὰ γυρῆσι κανεὶς πίσω παρὰ νὰ ἐξἑκολούθησὶ τὸ στραβὸ δρόμο.
- Λουκιανὸς
- Πρὶν γίνει κανεὶς τιμωρήσις πρῆπει νὰ μάθῃ νὰ τραθῆ κοινά.
- Ἀριστοφάνης
- Τὸν δεινρὸ τὸν ἀποστρέφονται καὶ Θεοὶ καὶ ἄνθρωποι.
- Ἡ σί ο δ ο σ
- Τὰ κράτη εὐτυχῶν μόνον δταν τιμωροῦνται ἢ ἀδικεῖς.
- Π λ ἄ τ ο ν

Ἡ στρατηγὸς Βοναπαρξῆ πρὸς τὴν Ἰωσηφίνα Μπωαρναί.
"Ἀναλογῆμαι ἀνάκομα ἔδω στὴ μακρονῆ ἀπ' τὸ Παρίσι, ὅπου βρίσκομαι, Ἰταλία, τὰ φιλιμάτια σου, τὰ δάκρυά σου, τὴν ἀξιολατρετὴν ἤλιε σου... Τὰ θέλητρά σου, ὡ ἀσχηκτὴ Ἰωσηφίνα, ἀνάβουν μέσ' στὴν καρδιά μου καὶ στίς ἀισθήσεις μου μὰ φλόγα πού μὲ φροντίζει καὶ μὲ καίει ὀλόκληρο...

Πότε ἐπὶ τέλους, ἐλευθέρους ἀπὸ κάθε ἔνοια, ἀτερῆσιπαστος ἀπὸ κάθε φροντίδα, θὰ μπόρῶσι νὰ ζῆσω κοντὰ σου, νὰ μὴν ἀγαπᾶ τίποτε ἄλλο ἀπὸ σένα καὶ νὰ μὴ συλλογίζομαι παρὰ μόνον τὴν εὐτυχία σου;

Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού βρίσκομαι ἔδω, νοιάθω πὼς σ' ἀγατᾶω χίλιες φορές περισσοτέρω ἀπὸ πρῖν... Ναι, κάθε ἡμέρα πού περνᾶει σ' ἀγατᾶω πὸ πολύ καὶ δὲν ἔξω ἔτσι σὲ πού σῆματὸ θὰ μὲ φέρῃ ἡ ἀγάτη σου... Ἀσφαλῶς θὰ μὲ κἀνὴ νὰ τρελλοθῶ...

Καὶ τώρα ἄφησε μὲ νὰ σοῦ κάνω μερικὰς συστάσεις...

Φροντίτε νὰ εἶσαι λιγώτερος φρόνια, λιγώτερο χαριτωμένη, λιγώτερο τρυφερὴ, προπάντων λιγώτερο καλὴ καὶ νὰ μὴ ἤρλειθῃς καὶ νὰ μὴ κλάις ποτέ... Τὰ δάκρυά σου μὲ κάνουν νὰ χάνω τὸ λογικό μου... Ἐξ ἡλίω γιατί ἤρλειθεις, τὴ στιγμή πού ἔξωεις δι' κάθε σκέψης μου εἶνε δική σου... Φροντίτε ν' ἀναπαύσῃτε καλὰ γιὰ ν' ἀποκατασταθῆ γρηγορὰ ἡ ὕγεια σου...

Σοῦ στέλω χίλια φιλιμάτια... Φιλῶ ὅλους τοὺς δικούς σου, ἀκόμα καὶ τὸ σκυλιὸν τὸν «Τυχερό», παρ' ὅλη τὴν ἀντιπάθεια πού ἔχει κρὸς ἐμένα.

Τοῦ ἰδίου πρὸς τὴν ἰδίαν.

Εὐτυχῶ μὲ τὴ σκέψιν μου πλημμυρισμένη ἀπὸ σένα... Ἡ ἀνάμνησι ἢ δική σου καὶ τῆς μεθυστικῆς βραδυῆς πού περάσαμε χτές μὰζὺ δὲν μ' ἄφησε νὰ κοιμηθῶ καθόλου... Γλυκεῖα καὶ ἀσχηκτὴ Ἰωσηφίνα...

κώδες ἔγκλημα, γιὰ τὸ ὅποιο τὴν κατηγοροῦσε ὁ λοχαγὸς καὶ τὸ ὅποιο εἶχε ἐξομολογήθει ἀθέλῃ τῆς στῆ Μάρθα Ράβ, ὅταν κομῆσιον στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ θεῖου της καὶ παραμύλιους μέσ' στὸν ἴπνο της; Ναι, ἡ Δουλιόννα ἦταν πραγματικὰ παιδοκόμος καὶ θὰ μάθετε παρακάτω ὑπὸ ποῖς τρομερὰς περιστάσεις διέπραξε τὸ φόνον.

Ἐπὶ τὸ παρόντος, τὰ ἀπειλητικὰ λόγια τοῦ λοχαγοῦ τὴν ἐσυνέτισαν κάπως καὶ τὴν ἔκαμαν νὰ σκεφτῆ πούιν μεγάλο κίνδυνον διέτρεχε, ἂν παρόμοιος στὴν παραγγελία τοῦ παλαυῶ τῆς φίλου.

Ἐδρανε λοιπὸν μεγάλῃ στοργῇ γιὰ τὸ παιδί της καὶ δὲν ἔσκολοδουσε καθόλου ἀπὸ κοντὰ του, πρὸς ὑπερβολὴν κιναισιόση τοῦ πρῆγματος, ὁ ἄποιος ἐλάτρευε—στὴν πραγματικότητά αὐτὸς—τὸ γιό του.

Ἄλλὰ, καθὼς θὰ ἴδοιμε στὸ ἐρχόμενο φύλλο, ἡ ἀγάτη τῆς Μαρίας Δουλιόννας ἦταν πλαστὴ καὶ δὲν ἄφησε νὰ ἐξομώσῃ ἡ θηριωδία τῆς κατὰ τὸν ἀθῶνον πλάσιματος πού εἶχε φέρει στὴ ζωή...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΝ: Ἡ συνέχεια.

